

वार्षिक शैक्षिक कार्यक्रम सफल कार्यान्वयनका लागि १८ वटै पालिका अग्रसर

दैनिक समाचारदाता
राजविराज, २५ भद्रौ।

जिल्लामा शैक्षिक स्तर उकासन तथा तय गरिएको वार्षिक शैक्षिक कार्यक्रम प्रभावकारी ढंगले कार्यान्वयनका लागि १८ वटै पालिका एकै थोलोमा भेला भएका छन्।

शिक्षा विकास तथा समन्वय इकाई सप्तरीले मंगलबार राजविराजमा आयोजना गरेको दुई दिने "वार्षिक कार्यक्रम" अभिमुखीकरण कार्यशाला" मा उनीहरूले यस्तो सहभागिता जनाएका हुन्।

सहभागिताका क्रममा उनीहरूले जिल्लाका लागि तय गरिएको वार्षिक कार्यक्रम सफल बनाउन आ-आफ्नो ठाउँबाट योगदान गर्ने सामूहिक प्रतिबद्धता समेत जनाएका छन्।

जिल्लाको १८ वटै पालिकाका शिक्षा शाखा प्रमुख, सामाजिक विकास शाखा र सरोकारवाला निकायका प्रतिनिधिको सहभागिता रहेको छ। कार्यशालामा संर्थना अनुदानमा वित्तीय हस्तान्तरण अनुदानमा वित्तीय तहमा आ.व.

०८१/०८२ का लागि नेपाल सरकार शिक्षा विज्ञान तथा प्रविधि मन्त्रालयको शिक्षा तथा मानवश्रोत विकास केन्द्र र शिक्षा विकास तथा समन्वय इकाईद्वारा तय गरिएको वार्षिक कार्यक्रम प्रभावकारी कार्यान्वयन वारे व्यापक छलफल गरी सुभाव संकलन समेत गरिएको शिक्षा विकास तथा समन्वय इकाई सप्तरीका प्रमुख विजयकुमार मण्डलले बताए।

शिक्षकले छात्र-छात्रालाई दिने सबै भन्दा उत्तम उपहार नै शिक्षा भएकोले यसमा कसैले पनि लापरवाही गर्नु अन्याय नै हुने भन्दै सहभागिहरूले जिल्लाको शैक्षिक स्तर उकासन र आ.व. २०८१/०८२ का लागि तय गरिएको वार्षिक कार्यक्रम प्रभावकारी कार्यान्वयन गर्ने/गराउने सबालमा इमान्दार प्रयाससहित लक्ष्य प्राप्तिका लागि मिलेर काम गर्ने प्रतिबद्धता जनाएका छन्।

कार्यक्रममा शिक्षा विकास तथा समन्वय इकाईका प्रमुख मण्डलले आ.व. २०८१/०८२ मा

जिल्लामा संचालन हुने शैक्षिक गतिविधि तथा सोको कार्यान्वयन प्रक्रिया वारे विस्तृत जानकारी गराएका थिए।

कार्यक्रमका सहभागिहरूले विद्यालय शिक्षा क्षेत्र योजनालाई प्रभावकारी रूपमा कार्यान्वयन गर्न विगतका वर्षहरूका अनुभव, उपलब्धी र कार्यान्वयन क्रममा देखिएका चुनौतिहरूबाट सिकिएका पाठका आधारमा अधिक बढ़ने र एकरूपता कायम गर्न सबै मिलेर काम गर्ने प्रतिबद्धता समेत जनाएका छन्।

इकाई प्रविधिक सहायक विजयकुमार यादवद्वारा स्वागत गरी सुरु भएको कार्यशालामा प्रमुख अतिथि जिल्ला समन्वय समिति सप्तरीका प्रमुख शिवनारायण साह, शिक्षा विज्ञान तथा प्रविधि मन्त्रालयको मानव विकास श्रोत केन्द्रकी शाखा अधिकृत मुक्ता देवी पोखरेल, नेपाल पत्रकार महासंघका केन्द्रिय परिषद् सदस्य मनोज कुमार माझी, पिपिसीकी शिक्षा अधिकृत रंजना चौधरी, तिलाठी कोइलाडी गाउँपालिका शिक्षा शाखा प्रमुख बाँकी अन्तिम पृष्ठमा

तीन जिल्लाका महिलालाई हिन्दु धर्मको संरक्षणबारे प्रशिक्षण

दैनिक समाचारदाता

राजविराज, २५ भद्रौ।

सनातन हिन्दु धर्मको संरक्षण तथा सशक्तिकरण लगायतका विषयमा तीन जिल्लाका महिलालाई समेटेर उदयपुर र आयोजक सप्तरीका गरिएको दुई दिने प्रशिक्षण कार्यक्रम मंगलबार

सम्पन्न भएको छ।

विश्व हिन्दु परिषद् सप्तरीद्वारा शम्भुनाथ नगरपालिका द पोखरीयामा आयोजना गरिएको प्रशिक्षण कार्यक्रममा सिरहा, उदयपुर र आयोजक सप्तरीका गरि १ सय २५ महिलाहरूको सहभागिता रहेको थियो।

हिन्दु धर्म तथा हिन्दु धर्मावलम्बी परिवारको संरक्षण, एकता, हिन्दु धर्म संस्कृति, संस्कार, चाड पर्व, परम्पराको संरक्षण तथा हिन्दु धर्मावलम्बी नारीहरूको सशक्तिकरण र क्षमता विकास लगायतका उद्देश्य प्राप्तिका लागि बाँकी तीन पृष्ठमा

कर्जा तिर्न ३५ दिने अत्यन्त जरुरी सुचना

तपशिलमा उल्लेखित हाम्रो कृषि सहकारी संस्था लिमिटेड राजविराज ७ वाट मिति २०७६/१२/०६ गते संस्थावाट उपभोग गरेको कर्जाको साँवा, व्याज र हर्जना रकम तिर्न बुझाउन पर्नेमा नवुभाई कर्जा सम्बन्धी शर्त तथा वन्देजहरू उल्लंघन गरेको ले सो सम्बन्धमा मैखित सुचना र पत्रद्रवा ताकेदा गर्दा तथा मिति २०७९/१२/०६, २०७९/१२/२९, २०८०/०४/०१, २०८०/०७/०१ गते को जिल्ला हुलाक कार्यालय सप्तरी मार्फत कर्जा चुक्ता गर्ने को लागी सुचना पठाउदा समेत तिर्न बुझाउनु पर्ने कर्जाको साँवा, व्याज, हर्जना तथा अन्य दै दस्तुरको रकम समेत चुक्ता भुक्तानी नगरी बाँकी रहेको हुनाले सहकारी लाई जानी जानी हानी नोक्सानी पुऱ्याउने मनसाय छर्लड भएको हुदा सहकारी लाई लेखी दिएको कागजातबाट आवश्यक कार्यवाही अगाडी बढाउनु पर्ने भएकोले यो ३५ दिने कर्जा चुक्ता गर्ने सुचना प्रकाशन गरीएको छ। सो समय भित्र बुझाउनु पर्ने कर्जा चुक्ता गरी फर फारक लिनको लागी यसै सुचनाद्वारा सुचित गराईन्छ।

बाँकीको विवरण

नाम : अनिल कुमार दास

वुवाको नाम : बैजु दास

हजुरवुवाको नाम : राम दास

राजविराज नगरपालिका वडा नं ३

सम्पर्क नं ९८१७९९३९९

हाम्रो कृषि सहकारी संस्था लिमिटेड
राजविराज ७

लामखुटेको टोकाईबाट लाग्ने डेंगुका लक्षण तथा यसबाट बच्ने उपाय

लक्षण

- उच्च ज्वरो आउनु। - जोरी र मांशपेशीहरूमा असहय पीडा हुनु। - आँखाको गेडी दुख्नु। - अत्याधिक टाउके दुख्नु। - शरीरमा राता बिमिराहरू आउनु। यस्ता लक्षणहरू देखापरेमा डेंगु हुन सक्छ। तत्काल चिकित्सक वा स्वास्थ्यकर्मीको सल्लाह लिअै।

बच्ने उपाय

- लामखुटेबाट बच्ने पुरै शरीर ढाक्ने लुगा लगाओ। - घरभित्र लामखुटे छिर्न नसक्ने गरि भ्रयाल, ढोकामा जालीवा सुत्ते बेलामा भुल लगाएर सुतौ। - घर, कार्यस्थल र सार्वजनिक स्थानमा पानी जम्न नदिएै। - पानी राखेको भाँडालाई छोपेर राख्नै। - अध्यैरा कुन्ना-काच्चामा किटनाशक औषधी छर्क्ने गरै।

अनुरोधकर्ता : बलान बिहुल गाउँपालिका, सप्तरी

त्यो पहिलो महिनावारी...

मधु शाही

काठमाडौं, २५ भद्रौ (रासस)।

“ह्या उता जा! जहिले खुट्टा चढाउँछे।” निदैनिदमा दिदीले गाली गर्दै खुट्टा फ्राली दिनुभयो। मलाई सम्झना छ, त्यो रात सेतो सुरुवाल र निलो कुर्था लगाएकी थिएँ। सधै भैं खुट्टा चढाउने बानीले दिदीसँग सुन्दा गाली नखाएको दिन हुन्थ्येन। अटेरी थिएँ। फेरि दिदीतैर खुट्टा फ्यालै। बालापनको मज्जा नै बेरलै जित जे गरे पनि माफी पाइन्थ्यो।

कान्धी छोरी भएकीले दिदीलाई अलि बढी दुख दिन्थे। अटेर गरी दिदीतैर फेरि खुट्टा चढाउन खोजें। तर खुट्टा होइन, कम्मर पो करकै खायो। खासै वास्ता गरिनँ। अर्कोतिर कोल्टे फेरि खोजें। उल्टै तल्लो पेट चर्कियो। दिदीको हात निदैनिदमा दुखिरहेको पेटमा पुच्याएर कानमा फुसफुसाएँ, “दिदी सारै पेट दुख्यो!” उहाँ हत्तपत जुरुक्क उठनुभयो। मानौं कुनै गहिरो सपना देखादेखै व्युभिनु भए जस्तै भल्याँस्स हुनुभयो। दिदीले मेरो कुर्था माथि सारर सुरुवालको पछाडितर आँखा लाउनुभयो। सेतो लुगा भिजेर निश्चुक्क थियो नै। ओच्च्यानसमेत राताम्मै भयो। दिदी चिच्याउदै आमा बोलाउनुभयो।

के भयो? किन यति आतिएको मैले केही पत्तो पाइनँ। सुरुवाल र ओच्च्यानभरि रगत देखपछि भने मनमा डर लाग्यो। केको डर त्यो पनि थाहा थिएँ। आमा आएपछि दिदीले हस्याइफस्याड गर्दै एउटा शब्द भन्नुभयो, “बहिनी त पन्छी (महिनावारी) छ।”

पन्छिनु अर्थात् महिनावारी हुनु। महिनावारीका थुपै ठाउनुसारका फरक-फरक बोलीचालीका शब्दहरू छन्। सुदूरपश्चिममा छाउपडी, पश्चिमतिर पन्छिनु पाखा लाग्न, पर सर्नु, छुई हुनु आदि। १३ वर्षको उमेरमा पहिलोपटक महिनावारी हुँदा खेप्नु परे को सास्ती मानसपटलमा अझै गहिरो रूपमा गडेको छ। भूलु सकिदैन पनि २१ दिनसम्म गोठमा उक्समुक्स भएको क्षण। स्कूल जान नपाउँदाको दुखे सो। साथीसङ्गीसँग घुम्न र खेलन कुदन नपाएको पीडा। यी सबै घाउ सजिलै हराउदैनन्।

त्यो दिन सम्झना छ। विहानीपछ ओच्च्यानमा पहिलोपटक महिनावारी भएकी थिएँ। दिदीले आफ्नो कुर्थाको सल त्याएर आमालाई दिनुभयो। आमाले पैरै बेलीलाई घुम्टेले छोपे जस्तै गरी ढपककै लुकाएर घर बाहिर निकाल्नुभयो। कहाँ राख्ने त यसलाई? दिदी र आमाले

चीनले आर्चरी...

हुनुह्यो।

छलफल पश्चात् नेपालमा परम्परागत आर्चरी, उसु र कुस्ती खेलको विकासमा सहयोग गर्नेसम्बन्धी दुई पक्षीचासमझदारी पत्रमा हस्ताक्षर पनि भएको छ। समझदारीपत्रमा उसु महासङ्घका तरफाट उपाध्यक्ष शाह र ट्रेडिसनल आर्चरी एशोसिएसन युनान शाखाका अध्यक्ष कोड उझभाडले हस्ताक्षर गर्नुभएको छ।

एघारबुँदे समझदारीपत्रमा प्रशिक्षकहरूको आदानप्रदान गर्ने, नेपाली खेलाडीहरूलाई प्रशिक्षणका लागि विश्वविद्यालय र एशोसिएसनले अवसर दिने, वर्षमा

सल्लाह गरेर छिमेकीको गोठमाथि थारोमा राख्ने टुड्गो लाउनुभयो। उहाँहरूको मप्रतिको अनौठो व्यवहार देखेर म रुन थालेछु। अतालिएर घुम्टोभित्रै बाट सुकसुकाउँदै आमालाई सोर्धै, “मलाई के भएको हो र ? कहाँ लैजाने ? म घरमै बस्न किन नपाउने ?” यस्ता थुपै प्रश्नहरू अनवरत सोधिरहें। उत्तर समग्रमा एउटै आयो, “अब तँ ठूली भइस्। यति बुझ्।”

गोठमा २१ रात

माघको चिसोयाम। कुहिरोले मौसम गुम्सुम थियो। उसैगरी म सलभित्र खुम्चिएकी थिएँ। जितसबदो कोठामा लुकाउने हतार थियो। धामको भुल्का नउदाउँदै नजरबन्दमा राख्नुपर्ने थियो। दिदी र आमाले छिमेकीको गोठमा पुच्याउनुभयो। रातो माटोले लिपेको गोठको माथिल्लो तलामा ओच्च्यान लगाएर तयार पार्नुभएको रहेछ, आमाले। “थुपुक्क यहाँ बस्नु”, उहाँले निर्देशन दिदै के गर्न हुने के गर्न नहुने नियम बुझाउन थाल्नुभयो, “बाहिर हेँ नहर्नु, भाइले बोलायो भने नबोल्नु। अनि सकेसम्म कान थुनेर बस्नु।”

फुर्के जामा लगाएर खेतका कान्ला, खोला नाला कुद्ने ममा अचनाक न सुन्नु, नदेख्नु, नबोल्नु जस्ता ‘न’ नियम आइप्यो। चरा जस्तै उड्ने बालापनमा यी सबै न नियम लाग्दा सजिलो हुने कैरु थिएँ, अझै बढी पीडा स्कूल जान नपाउनु थियो। कक्षा ५ मा पढ्दै त्यो बेला। स्कूलमा त्यो दिन मेरो सेरोफेरो विषय पढाउने टेकराज सरले सही उत्तर दिने विद्यार्थीलाई पुरस्कार दिने वाचा गर्नुभएको थियो। पढेकी भए पनि उत्तर दिने अवसर महिनावारी भएकै कारण गुमाएकामा मनमनै दुखी थिएँ।

मेरो पढाइ निरन्तर २१

दिनसम्म गुमिरह्यो। भारतबाट

एक वर्षपछि बुवा घर आउनुभएको थियो। त्यसै दिन भैरवस्थान देवताको पूजा गरेर घरमा उत्सव बनाइएको थियो। चामलको पीठोले बनाइने भैरवस्थान मन्दिरमा चढाएको रोटी मलाई निकै मन पर्थ्यै। आमाले अरू बेला सधै अरू दिदी भाइलाई भन्न्या अलि बढी खान दिनुह्यो।

महिनावारी गोठमा बसेको

पाँच दिन कष्टकर बिताउँदै थिएँ।

भैरवस्थान मन्दिरमा पूजा हुँदैछ र

बुवा आउँदै हुनुह्यो भन्ने हर्षले

मनमनै गदगद थिएँ। आमाले

खाना पुच्याउन आउँदा

सुनाउनुह्यो, “बुवा साता दिन

मात्रै बस्ने रे। अनि तैले

भैरवस्थानको प्रसाद खानु हुँदैन

पाप लाग्य, म अचम्मै परै।”

सधै भैरवस्थानको प्रसाद

मायाले अलि बढी खुवाउने मेरी

आमाले आज खान नदिने यति कठोर हृदय कसरी बन्न सक्नुभयो होला? बुबाले जहिले गीत गाउँदै नाच्न सिकाउनुह्यो। आज देख्दैनदेखि कसरी बस्न सक्नुभयो? पटकपटक शौचालय जाँदा कमजोरीले बेहोस भएर ढल्दा आमाले बोकेर घर गोठमै ल्याउनुह्यो। तर मायाले घरमा पुच्याउन कुन संस्कारले रोस्यो होला? हरेक दिन भगडा नगरी चित नवुभाउने मेरो भाइलाई के कुराले मौन बनायो होला? धामको भुल्कासँगै उदाउने मेरो बिहानी किन अंध्यारोमा गुमसुम छ? बाल मनोवैज्ञानिका यस्ता प्रश्नहरू आइरहेत तर उत्तर दिने कोही थिएनन्।

२२ दिनपछि स्कूल पुग्दा

भित्रसिमि से विहान नै कठ्याइप्रिंदो जाडोमा थरथर काँच्चै कुलामा नुहाउन पुगैँ। कमजोर शरीरले रिङ्गाटा लागिरहेको हुन्यो। विहान ५ बजे कसैले नदेख्दै नुहाउनुपर्ने थियो। म आतुर थिएँ, २१ दिनपछि धामको उज्यालो देख्न। आतुर थिएँ, आकाशे रङ्गो सर्ट र नीलो जामा लगाएर स्कूल जान। भाइसँग लडीबुडी गरी खेल, साथीभाइसँग गफिन्।

गोठवासदेखि उन्मुक्त भएर सुर्क्खे भोला बोकेर खुसी हुँदै स्कूल पुगैँ। त्यो पारिलो धामसँग रमाउँदै, फुकिदै स्कूलको ढोकानिर टेकै।

धेरै समयपछि आएर होला विद्यालय नौलो लाग्यो। त्यति मात्रै होइन, साथीभाइले गर्ने व्यवहार पनि फरक पाएँ। कोही मलाई हेँदै कानेखुसी गर्थै त कोही तलदेखि माथिसम्मै नियाल्ये। मानौं म २१ दिनमा अकै भएकी छु। कुनै पनि किशोरी लामो समयको अन्तरालपछि स्कूल आइन भने उसलाई महिनावारी भएकै कान्जा दिनाइएको थियो। कोही तलदेखि विद्यालयमा गरिएको सर्वेक्षणमा छाउगोठमा बस्ने ५२ प्रतिशत, छाउघरमा बस्ने २३ प्रतिशत, भुइंतलामा बस्ने १८ प्रतिशत र आफैने कोठामा सात प्रतिशत वस्ने गरेको बताएको छु। संविधानसभा सदस्य डा विन्दा पाण्डेले छाउपडी कुप्रथासँग सम्बन्धित बाजुरा-बूढीनन्दा, हिमाली र स्वामीकार्तिक कारण यौन हिंसामा परेको जनाइएको छु। संविधानसभा सदस्य डा विन्दा पाण्डेले छाउपडी कुप्रथासँग सम्बन्धित बाजुरा-बूढीनन्दा, हिमाली र स्वामीकार्तिक खापर गरी तीन पालिकाका एक सयजनामा गरिएको सर्वेक्षणमा छाउगोठमा बस्ने ५२ प्रतिशत, छाउघरमा बस्ने २३ प्रतिशत, भुइंतलामा बस्ने १८ प्रतिशत र आफैने कोठामा सात प्रतिशत वस्ने गरेको बताएको छु। संविधानसभा सदस्य डा विन्दा पाण्डेले छाउपडी कुप्रथासँग सम्बन्धित बाजुरा-बूढीनन्दा, हिमाली र स्वामीकार्तिक खापर गरी तीन पालिकाका एक सयजनामा गरिएको सर्वेक्षणमा छाउगोठमा बस्ने ५२ प्रतिशत, छाउघरमा बस्ने २३ प्रतिशत, भुइंतलामा बस्ने १८ प्रतिशत र आफैने कोठामा सात प्रतिशत वस्ने गरेको बताएको छु।

यस्तो अवस्थामा केटीहरूमा मानसिक रूपमा हीनताबोध हुने गर्थ्यै। प्रतिकार गर्ने आँट थिएँ। लाज ले रातोपिरो हुनुवाहेक अरू उपाय के ही दुँदैन थियो। महिनावारी भएकै कारण विद्यालयमा पढाइको मर्का खेप्न त छैदै, स्कूलमा गरिने बुलिड (जिस्क्याउने) प्रवृत्तिले कतिपय छाउ विद्यालय नै छौड्ने गर्थ्यै। २२ दिनपछि खुसी हुँदै स्कूल पुरोकी म पछिल्लो बेन्यको कुनामा रुदै बर्से। भन्डे ३० वर्षअधिक मैले महिनावारी हुँदा खेप्न पर

